

Den Stora människan och motsvarighet: Motsvarighet med hjärta och lungor

95 AC 3883 Den Stora människan och motsvarigheten med den har redan definierats. Den Stora människan är hela himlen, som i sin helhet är Herrens likhet och avbild. Herrens gudomliga väsen korresponderar med himmelska och andliga företeelser, som i sin tur motsvarar jordiska företeelser här i världen, särskilt de som tillhör människan. Genom himlen eller den Stora människan motsvarar alltså Herrens gudomliga väsen en människa och alla de delar som utgör en människa - så till den grad att vi genom denna motsvarighet blir till och fortsätter att existera.

96 AC 3884 Världen har ingen aning om att himlen, den Stora människan, i detalj motsvarar en människa, eller att vi blir till ur och fortsätter att existera av denna överensstämmelse, så allt som ytterligare kommer att sägas om det kommer nödvändigtvis att verka förbryllande och otroligt. Låt mig berätta om några upplevelser som har bekräftat min övertygelse om detta.

En gång, när en inre himmel öppnade sig för mig och jag talade med änglarna där, kunde jag göra följande iakttagelser. Det är viktigt att förstå att även om jag var i himlen, så var jag inte utanför mig själv, utan jag var i min kropp. Himlen finns inom en person var personen än befinner sig, så när det behagar Herren kan vi vara i himlen utan att lämna vår kropp. Följaktligen fick jag möjlighet att uppfatta himlens allmänna inverkan lika tydligt som allt annat jag kan observera med mina sinnen.

Det fanns fyra typer av inverkan som jag kände vid den tidpunkten. Den *första* verkade på min hjärna vid vänster tinning och hade en allmän effekt på mina förnuftsorgan - den vänstra delen av hjärnan motsvarar det som hör till förnuftet eller förståndet, och den högra delen affektiv eller viljemässig aktivitet.

[2] Jag kände den *andra* allmänna typen av inverkan på lungornas andningsrörelse, som mjukt ledde min andning fast inifrån, så att jag inte hade något behov av att dra andan eller andas genom någon viljeansträngning. Då kände jag tydligt himlens egen andning, som är djup och därför omärklig för människor på jorden. Men genom motsvarighetens mirakel flödar den ändå in i deras andning, som är ytlig och tillhör kroppen. Om vi berövades detta inflöde skulle vi falla döda ner på ett ögonblick.

[3] Den *tredje* typen av handling som jag kände påverkade mitt hjärtas systoliska och diastoliska rörelser (hopdragnings- och utvidgningsrörelse), var då mildare än vid någon annan tidpunkt. Min puls var regelbunden, ungefär tre slag per andetag, men helt klart så att de avslutades inom tidsramen för lungornas rörelse, och således reglerade dem. Vid slutet av varje andedrag tog sig hjärtats omväxlande rörelser in i lungornas växlande rörelser, vilket var något jag ganska tydligt kunde observera. Min puls var så tydligt förnimbar att jag kunde räkna slagen, som var distinkta och mjuka.

[4] Den fjärde allmänna typen av inverkan riktade sig mot mina njurar, och även detta kunde jag uppfatta, men på ett mer dunkelt sätt. Dessa observationer visade mig flera saker: Himlen, den Stora människan, har både hjärtslag och andning. Himlens, eller den Stora människans, hjärtslag korresponderar mot hjärtat och dess systoliska och diastoliska rörelser. Himlens, den Stora människans, andning har en motsvarighet med lungorna och deras andning. Vi kan dock inte observera någon av dem, eftersom de finns i det allra innersta och därför inte kan iaktas.

97 AC 3885 När jag en gång togs ur de föreställningar som kommer från de kroppsliga sinnen, såg jag ett himmelskt ljus. Det var det ljuset självt som ytterligare tog mig ur dessa föreställningar, för det finns andligt liv i det himmelska ljuset. När jag var i detta ljus såg det ut som att det kroppsliga och världsliga var liksom nedanför mig. Trots det kunde jag se dem, men liksom mera avlägsna från mig, och som om de inte tillhörde mig. Jag upplevde det som att jag då vara i himlen med huvudet men inte med kroppen. I detta tillstånd fick jag också tillåtelse att observera himlens allmänna andning, och hur beskaffad den var. Den var en inre, lätt, otvungen andning, och den motsvarade min egen andedräkt i förhållandet tre andetag till ett. På ett liknande sätt kunde jag observera hur mina hjärtslag samverkade med himlens hjärtslag. Det var då som änglarna undervisade mig om att hjärtas rörelser och lungornas andning hos varje individ på jorden har sitt ursprung i motsvarande rörelser i himlen. De sade också att hjärtats pulsslag och lungornas andning hos den ene är annorlunda än hos den andre. De sa, att det beror på att hjärtats pulsslag och lungornas andning i himlarna förvandlas till ett slags stadig drivkraft som stimulerar samma rörelser i olika takt [i oss], beroende på varje individs tillstånd.

98 AC 3886 Ändå måste man veta att det finns många olika puls- och andningsfrekvenser i himlarna - lika många som det finns samhällen. Frekvenserna speglar invånarnas tankar och känslor, som i sin tur speglar deras tro och kärlek. Men den allmänna pulsen och den allmänna andningen förhåller sig så som beskrivs ovan.

En gång hade jag också tillfälle att observera hjärtslagen hos de änglar som hörde hemma i området bakom huvudet - hjärtslagen hos de himmelska för sig, och hjärtslagen hos de andliga för sig. De himmelska var tysta och mjuka, men de andliga var starka och bultande. Pulsen hos de himmelska jämfört med de andliga var fem till två. De himmelska hjärtanas pulserande verkar på de andliga hjärtana och fortsätter på detta sätt in i den materiella världen. Förvånansvärt nog kan andliga änglar inte höra vad himmelska änglar säger utan uppfattar det i form av ett hjärtslag, eftersom de himmelska änglarnas språk inte är begripligt för andliga änglar. Himmelska änglar talar i termer av kärlekens inriktning, men andliga änglar i termer av föreställningar i förståndet, och de förstnämnda hör till hjärtats område, medan de sistnämnda hör till lungornas område.

99 AC 3887 Det finns två riken i himlen, eller den Stora människan: ett som kallas himmelskt och ett som kallas andligt. Det himmelska riket består av änglar som kallas himmelska änglar och som [i jordelivet] älskade Herren och därför hade tillgång till all vishet. De lever i Herren mer än andra gör, så deras tillstånd är mer fridfullt och oskuldsfullt än andras. För andra ser de ut som små barn, eftersom det är det utseende som frid och oskuldsfullhet ger upphov till. Allt de ser verkar vara levande, för allt som kommer direkt från Herren är levande. Detta är det himmelska riket.

Det andra riket, som kallas det andliga, består av änglar som kallas andliga - änglar som behandlar sin nästa med medmänsklig kärlek. De finner den högsta njutningen i sitt liv i att få göra gott mot andra utan belöning - vilket är belöning i sig för dem. Ju mer de längtar efter och söker en sådan möjlighet, desto mer förståelse och lycka känner de, för i nästa liv ger Herren var och en av oss förståelse och lycka i överensstämmelse med den nyttiga funktion som vi villigt och ivrigt tjänar. Detta är det andliga riket.

[2] Alla i Herrens himmelska rike hör till hjärtats region, och alla i det andliga riket hör till lungornas region. Det himmelska rikets inflytande på det andliga riket liknar hjärtats effekt på lungorna och effekten av allt som har med hjärtat att göra på allt som har med lungorna att göra. Hjärtat styr hela kroppen och alla dess delar genom blodkärlen, och lungorna styr också alla delar av kroppen genom andningen. Så i hela kroppen utövar hjärtat ett slags inflytande på lungorna, beroende på de olika strukturerna och deras tillstånd. Detta inflytande ger upphov till all känsla och handling som hör till kroppen, vilket kan ses på foster och nyfödda, som är oförmögna till fysisk känsla och frivillig handling först när deras lungor öppnas, vilket gör det möjligt för det ena [hjärtat] att verka på det andra [lungorna].

I den andliga världen förhåller det sig på samma sätt, förutom att den innehåller himmelska och andliga kvaliteter - det goda av kärleken till Herren och det goda av tron - snarare än fysiska och jordiska objekt. Så hos invånarna beror hjärtats aktivitet på kärlekens tillstånd, och lungornas aktivitet beror på trons tillstånd. Därför överensstämmer hjärtats rörelser hos dem med tillstånden av kärleken till Herren, och andedräktens rörelser med tillstånden i tron. Inflytelsen av det ena på det andra ger upphov till att de känner och handlar på ett andligt sätt. Dessa idéer måste förefalla paradoxala för människan, eftersom hon inte har någon annan föreställning om det goda av kärleken till Herren och det sanna i tron, än att de är något abstrakt utan förmåga att åstadkomma något. I verkligheten är det tvärtom: all förnimmelse och känsla, all kraft och handling uppstår därifrån, även i människor på jorden.

100 AC 3888 I vårt fall manifesterar sig dessa två riken som de två rikena inom oss: viljans rike och förståndets rike. Dessa två utgör vårt sinne; i själva verket utgör de vårt verkliga jag. Viljan är det som hjärtats slag motsvarar, och förståndet är det som lungornas andning motsvarar. Det är därför vi också har två riken i vår kropp - hjärtats och lungornas. Människor som känner till denna hemlighet kan också se hur det förhåller sig med viljans inverkan på förståndet, och med förståndets inverkan på viljan, och följaktligen med kärlekens goda och trons sanningar, och tvärtom. De kan alltså se hur det förhåller sig med en människas pånyttfödelse.

Människor vars tänkande enbart utgår från kroppen - det vill säga människor med en ond vilja och ett förvrängt förstånd - kan inte förstå dessa idéer. De tänker på andliga och himmelska ämnen enbart på ett sensoriskt och kroppsligt sätt. Deras tankar om frågor som rör himmelskt ljus (trons sanning) har sitt ursprung i mörker, och deras tankar om saker av himmelsk eld (kärlekens goda) har sitt ursprung i kyla. Både mörkret och kylan kväver det himmelska och andliga så fullständigt att det senare framstår som värdelöst för dem.

101 AC 3889 Jag behövde inte bara lära mig att det finns ett samband mellan kärlekens himmelska aspekter och hjärtats rörelser, och mellan de andliga aspekterna av en tro baserad på kärlek och lungornas rörelser, utan också hur detta samband fungerade. För detta ändamål fick jag möjlighet att under en anmärkningsvärt lång tid interagera med änglar som på ett erfarenhetsmässigt sätt demonstrerade detta.

Genom att flöda i spiraler på ett underbart sätt som är bortom ordens makt att beskriva, formade änglarna en kopia av hjärtat och en kopia av lungorna, med alla de sammanflätningar av djup och yta [blodkärl och nerver] som utgör dem. När de gjorde detta följde de spontant aktivitetsflödet i himlen, eftersom ett inflöde av kärlek från Herren inspirerar himlen att sträva mot en sådan form. På detta sätt presenterade de en detaljerad bild av hjärtats beståndsdelar och därefter av den nära förbindelsen mellan hjärta och lungor - som de också representerade som äktenskapet mellan godhet och sanning.

Denna demonstration klaggjorde också att hjärtat motsvarar det himmelska som hör till det goda, och att lungorna motsvarar det andliga som hör till det sanna. Den visade att föreningen av de två i ett fysiskt objekt liknar föreningen av hjärta och lungor. Jag fick också veta att det förhåller sig på samma sätt i hela kroppen, nämligen i alla dess enskilda lemmar, organ och inälvor med de delar som där hör till hjärtat, och med dem som där hör till lungorna. Överallt där de två inte arbetar tillsammans och var och en utför sina egna unika funktioner kan det inte finnas någon levande rörelse som kommer från någon startpunkt i viljan, eller någon levande känsla som kommer från någon startpunkt i förståndet.

102 AC 3890 Jag har flera gånger tidigare sagt att himlen eller den Stora människan är uppdelad i oräkneliga samhällen, totalt sett lika många som kroppens organ och inälvor, och att varje samhälle hör till ett av dem (#3745); också att trots att samhällena är många och olika fungerar de ändå som ett, precis som kroppens alla delar gör, trots sina olikheter. De samhällen som hör till hjärtats rike är himmelska och finns i mitten, eller i himlens innersta, medan de som hör till lungornas rike är andliga och befinner sig runt omkring och i det yttre. Herren agerar genom de himmelska på det andliga, det vill säga, från det innersta till det yttersta. Anledningen är att han handlar genom kärlek eller barmhärtighet, som är källan till allt himmelskt i hans rike, och genom kärlek eller barmhärtighet in i trons goda, från vilket allt andligt i hans rike kommer. Hans inflöde för med sig en obeskrivlig mångfald, men mångfalden beror inte på hans inflöde utan på dess mottagande.

103 AC 3891 Inte bara hela himlen i allmänhet andas som en person, utan enskilda samhällen som står i kontakt med varandra andas tillsammans, liksom alla änglar och andar som står i kontakt med varandra. Många personliga erfarenheter har bekräftat detta för mig, så att inget tvivel kvarstår i mitt sinne. I själva verket är andarna förvånade över att någon kan tvivla på det. Men få människor föreställer sig änglar och andar som något annat än okroppsliga. De flesta tror att de bara är tankar och ser dem knappast som något konkret, än mindre som mänskliga varelser med sinnena syn, hörsel och känsel. Ännu mindre skulle de tro att sådana varelser andas och därför har liv som vi (fast av ett djupare slag, som andens liv i jämförelse med kroppens). Låt mig därför citera ytterligare mer av mina erfarenheter. En gång när jag skulle somna blev jag varnad för att det fanns en stor grupp som konspirerade mot mig och tänkte kväva mig till döds, men jag lyssnade inte på gruppens hot. Herren höll mig säker, så jag gick till sängs utan att oro mig. När jag vaknade mitt i natten kände jag dock tydligt att jag inte andades med min egen kraft utan med himlens. Min andning var inte min egen, men ändå andades jag.

Vid otaliga andra tillfällen har jag kunnat förnimma andars och även änglars andning eller andning genom denna anordning: att de andades inuti mig samtidigt som jag själv andades, vilket var skilt från deras andning. Men ingen kan uppleva detta utom den vars inre har blivit öppnat, och som därigenom har kommit i kontakt med himlen.

104 AC 3892 De tidigaste människorna, som var himmelska och älskade Herren mer än andra gör, berättade för mig att de inte hade en yttre andning som sin ättlingar gjorde utan en inre andning. De andades i takt med änglarna vars sällskap de höll eftersom de styrdes av en himmelsk kärlek. Jag lärde mig också att tillståndet i deras andning exakt överensstämde med tillståndet i deras kärlek och den tro som kom av den.

105 AC 3893 Det hände en gång att änglakörer tillsammans lovprisade Herren, och det av hjärtans lust. Ibland lät deras lovsång som ljuv sång, eftersom andar och änglar använder hörbara röster och så hörs av varandra lika verkligt som den ena människan hör den andra. Mänsklig sång kan dock inte jämföras med deras när det gäller himmelsk ljuvhet och harmoni. Från variationer i ljudet kunde jag se att det fanns ett antal körer. Änglarna som var med mig lärde mig att änglarna i körerna höll sig till lungornas område och funktioner. De sjunger eftersom sång är en funktion hos lungorna. Även detta fick jag lära mig genom erfarenhet. De tilläts reglera min andning, vilket de gjorde så mjukt och ljuvligt - och så djupt inombords - att jag knappt kände något av min egen andedräkt. Jag fick också veta att det fanns speciella änglar som ägnade sig åt den icke viljestyrda andedräkten och andra åt den som är viljestyrd. De sade att de som ägnade sig åt den icke viljestyrda andningen är närvarande när människan sover, för så snart människan har somnat upphör det viljestyrda i hennes andning och då tar den icke viljestyrda andningen över.

106a AC 3894a Eftersom andningen hos änglar och andar exakt motsvarar tillståndet i deras kärlek och dess resulterande tro, som noterats ovan i #3892, andas inte ett samhälle på samma sätt som ett annat. De onda, som älskar sig själva och världsliga saker och vars tänkande därför är förvrängt, kan inte hålla sällskap med de goda. När de närmar sig de goda känns det som om de inte kan andas, nästan som om de kvävs, och därför faller de liksom halvdöda och liksom stenar ända ned i helvetet, där de återfår sin andning, som överensstämmer med dem som befinner sig där. Detta faktum visar att individer som är nedsänkta i ondska och falskhet inte kan leva i den Stora människan, eller himlen. När deras andning avtar när de närmar sig, avtar också all deras medvetenhet och tanke och alla deras initiativ för att göra ont och övertyga andra om falskhet. Och när bemödandet upphör, försvinner all deras verksamhet och rörelse i deras liv., så de kan inte låta bli att kasta sig ner därifrån huvudstupa.

106b AC 3894b Eftersom det är så, och eftersom de välartade, när de går till nästa liv, först återvänder till det liv de hade i denna värld (#2119) och därmed till vad de älskade och njöt av under det livet, kan de ännu inte umgås med änglar, inte ens i sin andning. Först måste de förberedas. Under förberedelserna introduceras de till änglalivet genom synkroniserad andning, under vilken de får njuta av inre varseblivningar och himmelsk frihet. Detta sker vanligtvis i förening med andra, eller i körer, i vilka den ena andas likadant som den andra samt förnimmer på ett likartat sätt och handlar likadant av frihet. Hur detta sker har man visat mig på ett levande sätt.

107 AC 3895 När människan är i det ondas liv, är hennes intalelse av något ont och falskt, ja, även intalelsen av något sant, i det andra livet så beskaffad att den liksom kväver andra. Det drabbar även välartade andar innan de har blivit invigda i den änglalika andningen. Därför avlägsnar Herren dem som är i sådana intalelser och håller dem kvar i helvetet, så att de inte kan skada varandra, för i helvetet är den enes intalelse nästan likadan som den andres, och därför överensstämmer deras andning. Några som var i en sådan intalelse, kom till mig med avsikten att kväva mig, och de orsakade också lite av en kvävningsskänsla hos mig, men Herren räddade mig. Han sände sedan ett litet barn, vars närvaro plågade dem så mycket att de knappt kunde andas. De hölls i detta tillstånd ända tills de tvingades till en ödmjuk bön, och sedan kastades de ner i helvetet.

[2] En intalelse av sant kan ske också när människan är i det ondas liv: De övertygar sig själva om att sanningen är sann inte för goda syften utan för onda, eftersom det de söker är att vinna positioner, prestige och rikedom. De värsta kan ha en så stark övertygelse och till och med en påtaglig iver att de dömer alla som inte har sanningen till helvetet, även om de i högsta grad är i det goda. Om denna intalelse kan man läsa i #2689, 3865.

När sådana människor först kommer till den andra världen betraktar de sig själva som änglar, men de kan inte gå i närheten av något änglasamhälle. Deras intalelser liksom kväver dem. De är de som Herren talade om i Matteus:

Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut onda andar i ditt namn och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag förkunna för dem: "Jag känner er inte. Lämna mig, ni som gör ont!" Matteus 7:22, 23

Den Stora människan och motsvarighet: Motsvarighet med storhjärnan och lillhjärnan

108 AC 4039 I slutet av föregående kapitel [#3883-3896] behandlades hjärtats och lungornas motsvarighet med den Stora människan , eller himlen. Nu är ämnet korrespondensen mellan storhjärnan, lillhjärnan, samt de märgsubstanser som är förbundna med dem. En diskussion om motsvarighet måste dock föregås av några anmärkningar om den övergripande formen av hjärnan, orsakerna till denna form och dess representation.

109 AC 4040 När skallen och de membran som täcker hela hjärnans yta avlägsnas, kan man i hjärnan se underbara vridningar och vindlingar som håller kvar det som kallas de barklika substanserna. De fibrer som utgör hjärnans kärna löper från hjärnbarken genom nerverna ut i kroppen och utför där funktioner enligt hjärnans befallningar och gottfinnande. Allt detta stämmer perfekt överens med himlens form, eftersom Herren präglar denna form på himlarna och därför på människans alla delar, särskilt på människans storhjärna och lillhjärna.

110 AC 4041 Himlens form är häpnadsväckande och övergår helt och hållet människans förstånd, eftersom den vida överträffar alla föreställningar om former som vi kan utveckla genom att titta på världsliga föremål, eller med hjälp av ett analytiskt tänkande. Enligt denna form är alla himmelska samfund ordnade, och vad som är underbart är att en virvelrörelse äger rum allt efter formerna, men änglarna och andarna märker inte denna virvelrörelse. Detta kan jämföras med förhållandena kring jordens dagliga rörelse omkring sin egen axel och den årliga rörelsen runt solen. De som bor på jorden lägger inte märke till dessa rörelser. Jag fick se hur himlens form ser ut i den lägsta sfären. Den liknade det mönster av veck som man ser i mänskliga hjärnor. Jag fick en förnimbar bild av dess flöde eller cirkulära rörelse, och det varade i flera dagar. Utifrån denna erfarenhet kunde jag säga att hjärnan är danad efter den form som himlens strömning har. De djupare delarna av hjärnan, som är osynliga för ögat, överensstämmer med himlens djupare strukturer, som är helt obegripliga. Änglarna sa att detta visar att vi skapades för att återspegla strukturen i de tre himlarna. Bilden av himlen är alltså inpräntad i oss på ett så perfekt sätt att vi är en miniatyr av himlen i dess minsta skala, och att människans motsvarighet med himlarna kommer därifrån.

111 AC 4042 En följd av detta är att det endast är genom människan som det finns ett nedstigande från himlen till världen och ett uppstigande från världen till himlen. Hjärnan och dess inre djup tillhandahåller medlen för nedstigandet och uppstigandet, eftersom själva början finns där, eller start- och slutpunkterna från vilka absolut allt i kroppen härstammar och flödar. Hjärnans inre djup är också källan till tankarna i vårt intellekt och känslorna i vår vilja.

112 AC 4043 De mer inre formerna - och mer omfattande - är som sagt obegripliga, eftersom ordet form bär med sig begreppen rum och tid, trots att det i det inre, där himlen finns, inte finns någon upplevelse av rum och tid, eftersom de hör till den materiella världen. Istället är det variationer och förändringar i tillstånd som upplevs. Men vi kan inte heller föreställa oss variation eller förändring bortsett från attributen av form och, för att upprepa, vi kan inte föreställa oss form utan attributen rum och tid - även om himlen saknar båda. Så vi inser hur obegripliga sådana saker är, och hur obeskrivliga. Faktum är att alla de mänskliga ord med vilka dessa idéer måste beskrivas och förstås involverar jordiska egenskaper och är därför olämpliga för att uttrycka dessa idéer. I himlarna presenteras de som variationer av det himmelska ljus och den himmelska eld som kommer från Herren, i en så stor och underbar fullhet att tusentals och åter tusentals av de idéer som uppfattas [av änglar] knappast skulle kunna reduceras till en enda idé som är förnimbar för oss. Trots detta representeras det som sker i himlarna i andarnas värld med hjälp av former som har vissa likheter med dem som visas i vår värld.

113 AC 4044 Representationer är inget annat än avbildningar av andliga realiteter i fysiska objekt, och när de förstnämnda på rätt sätt framställs i de sistnämnda motsvarar de varandra. Människor som inte vet vad det andliga utan bara vad det jordiska är kan tro att sådana representationer och motsvarigheter är omöjliga. De kanske säger till sig själva: "Hur kan något andligt verka in på det materiella?" Men om de är villiga att reflektera över vad som händer inom dem varje ögonblick, kan de bilda sig en uppfattning om det. De kan tänka på hur deras vilja kan agera på musklerna i deras kropp och utlösa faktiska rörelser. Deras tankar kan påverka deras talorgan och aktivera deras lungor, luftstrupe, hals, tunga och läppar för att producera tal. Känslorna kan påverka ansiktet och skapa ett så exakt uttryck av sig själv att en annan person ofta kan se vad personen tänker och önskar. Dessa exempel kan ge en viss bild av representationer och motsvarigheter.

Eftersom dessa paralleller visar sig i oss, och eftersom ingenting existerar som kan överleva på egen hand utan bara genom att bero på något annat, som i sin tur beror på något annat och slutligen beror på det som är först, genom en kedja av motsvarigheter - på grund av allt detta kan människor som har något slags omdöme komma till slutsatsen att det finns en motsvarighet mellan mänskligheten och himlen, och mellan himlen och Herren, som är den förste.

114 AC 4045 Eftersom denna typ av motsvarighet existerar, och himlen är uppdelad i många mindre himlar, och dessa i ännu mindre, och det hela i enskilda samhällen, finns det himlar som hänför sig till hela stora hjärnan och lilla hjärnan, och de innehåller himlar som hänför sig till olika delar eller komponenter av båda. Det finns de som hör till den hårda hjärnhinnan (*dura mater*), den mjuka hjärnhinnan (*pia mater*), den inre tunna hjärnhuden, (*tenuis seu pia mater*), de som är kopplade till sinusiterna (*sinus*), dessutom de som är kopplade till kropparna och håligheterna där, som till exempel de som föreställer den valkiga kroppen (*corpus callosum*), den strimmiga kroppen (*corpora striata*), de mindre körtlarna, hjärnkamrarna, den trattformiga gången, och så vidare. Den typ av himlar som är kopplade till den ena eller andra delen uppenbarades för mig, vilket kommer att framgå av det följande.

115 AC 4046 Ett stort antal andar uppenbarade sig på medelavstånd över mitt huvud. Tillsammans verkade de som hjärtats klappande, men det var liksom ett växelvis böljande nedåt och uppåt med en viss kylig blåsning på min panna. Detta fick mig att tro att de var av en mellanliggande sort, som tillhörde både hjärtats och lungornas område, och också att de inte var inre andar. Samma andar alstrade senare ett eldsken, först grällt men ändå upplysande, som dök upp under vänster sida av min haka; sedan ett ljus under mitt vänstra öga; sedan ett ljus över mitt vänstra öga som var svagt men rött snarare än vitt, vilket sade mig vad deras natur var, eftersom olika slags ljus indikerar olika känslor och olika nivåer av intelligens.

[2] När jag sedan lade min hand på vänster sida av skallen, eller huvudet, kände jag en puls under handflatan, som böljade nedåt och uppåt - ett tecken som gjorde att jag visste att de var kopplade till hjärnan. När jag frågade vilka de var ville de inte tala. Men andra andar berättade för mig att de inte gärna talade. När de till slut tvingades tala sade de att om de talade skulle de avslöja sin karaktär. Jag förstod att de var ibland dem som utgör den hårda hjärnhinnans område, som är den stora och lilla hjärnans allmänna hinna. Jag kunde säga hur de var, eftersom jag fick kännedom om deras natur genom att tala med dem. De tänkte eller talade inte om andliga och himmelska angelägenheter, inte mer än de hade gjort som människor på jorden, eftersom de - även om de inte erkände det - naturligtvis inte trodde på något annat än det jordiska riket, eftersom de inte kunde tränga djupare [i tanken]. De hade trots detta liksom andra dyrkat det Gudomliga, använt tid på att bedja, och varit goda medborgare.

[3] Senare var det en annan grupp andar som påverkade min puls, inte med ett böljande nedåt och uppåt utan på tvären. Sedan var det ännu en grupp, som inte alls använde en alternerande rörelse utan en mer kontinuerlig; och en annan, som tvingade min puls att hoppa från en plats till en annan. Man sade att dessa hörde till den yttre lamellen av hårda hjärnhinnan (*Aura mater*), och att de var bland sådana som tänkte på andliga och himmelska ting enbart på grund av sådant som är föremål för de yttre sinnen, och de förstod inte sådana saker som var inre på något annat sätt heller. För mig lät de kvinnliga. De är de som resonerar på grund av yttre, sinnliga företeelser, alltså på grund av det som är jordiskt och

materiellt om sådant som hör till himlen eller om det andliga som hör till tron och kärleken till Herren, och ju mer de gör dessa till en och samma sak eller blandar ihop dem, desto mer rör de sig mot det yttre, ja hela vägen till skalpen, vilket är vad de representerar. Om de har fört ett gott leverne är de fortfarande inom den Stora människan, men på dess allra yttersta delar. När allt kommer omkring blir alla frälsta som fört ett gott leverne utifrån önskan att älska sin nästa.

116 AC 4047 Det fanns också några andra som jag såg över huvudet. Deras gemensamma rörelse som flöt in strömmande tvärs över framifrån och bakåt. Och det förekom ytterligare andra vars strömmande rörelse gick från båda tinningarna in mot mitten av hjärnan. Jag upplevde att dessa var sådana som hörde till den mjuka hjärnhinnans område, vilken är den andra hinnan, och den som närmast omsluter stora och lilla hjärnan genom utgående trådar som står i förbindelse med dem. Deras natur kunde jag lära mig mer om genom deras tal, eftersom de pratade med mig. Precis som i världen litade de inte särskilt mycket på sitt eget tänkande. Därför hade de inte någon bestämd åsikt om heliga ämnen utan förlitade sig på andras övertygelser, utan att ifrågasätta giltigheten i dessa övertygelser.

[2] Denna deras karaktär visade sig också för mig när deras uppfattningar flödade in i Herrens bön när jag läste den. Man kan nämligen bestämma hurdana vilka som helst andar och änglar är genom att läsa Herrens bön, och då lägga märke till det inflytande som deras tankar och känslor utövade på bönen innehåll. Jag uppfattade alltså att dessa andar var av det slag som jag har beskrivit. Jag uppfattade också att de kunde tjäna änglarna som förmedlare – eftersom det finns förmedlande andar mellan himlarna genom vilka himlarna kommunicerar. Dessa andars föreställningar är nämligen inte tillslutna utan öppna, och på så sätt låter de sig påverkas, samt tillåter och tar gärna emot inflytelse. För övrigt var de anspråkslösa och fridsamma och de sade att de var i himlen

117 AC 4048 En gång var det en ande nära mitt huvud som talade till mig, och från hans ton uppfattade jag att han var i ett lugnt tillstånd, som i en fridfull sömn. Han frågade om än det ena än det andra men med en sådan klokhet att någon som var vaken inte hade kunnat fråga på ett klokare sätt. Jag kunde se att änglar på en mer inre nivå talade genom honom och att hans tillstånd tillät honom att förstå och att han förnam och framförde det som de hade sagt. Jag frågade om detta tillstånd, och sade till honom att han var i ett sådant tillstånd. Han svarade att han inte talar annat än gott och sant, och att han blev varse om något annat flöt in, och att, om något annat flöt in, så kunde han inte ta emot det och inte heller uttala det. Om sitt tillstånd sade han, att det var fridfullt, och det fick jag också förnimma av det jag strax fick höra. De sade att sådana är de som är kopplade till bihålorna (*Sinus*) eller de större blodkärlen i hjärnan, och att de som är likadana som denne, är kopplade till den på längden utsträckta håligheten (*Sinum Longitudinalem*) som ligger mellan hjärnans två hemisfärer, och att de där är i ett lugnt tillstånd fastän hjärnan på båda sidor bullrar.

118 AC 4049 Det fanns några andar ovanför mitt huvud och något framför som talade till mig, talade trevligt och utövade ett ganska milt inflytande på mig. De skilde sig från andra genom sin ständiga längtan och önskan att komma till himlen. Jag fick veta att deras typ är relaterad till hjärnans ventriklar, eller dess större hålrum, och hör hemma i regionen kring dessa ventriklar. Anledningen till detta förhållande var att den bättre typen av lymfa är på det sättet att den går tillbaka till hjärnan, vilket förklarar att den också har en drivkraft att återvända dit. Hjärnan motsvarar himlen, och drivkraften motsvarar andarnas begärelse och längtan. Det är så motsvarigheterna fungerar i detta fall.

119 AC 4050 En gång såg jag först ett ansikte över ett himmelsblått fönster, men ansiktet försvann snart inåt och en stjärna dök upp i närheten av mitt vänstra öga, sedan flera rödaktiga små stjärnor som blinkade och lyste med ett vitt ljus. Efteråt såg jag några väggar men inget tak - väggarna stod bara på vänster sida. Slutligen fanns där ett slags stjärnhimmel. Eftersom dessa föremål visade sig på en plats där det fanns onda andar, så förmodade jag att det var något motbjudande som skulle hållas fram för min syn, men snart försvann väggarna och himlen och det dök upp en brunn från vilken det kom ett slags vitglänsande moln eller dimma. Det såg också ut som om något pumpades upp ur brunnen.

[2] Jag frågade vad allt detta symboliserade och representerade och fick svaret att det representerade den trattformiga gången i hjärnan (*infundibulum*), med hjärnan – som symboliserar himlen – ovanpå. Och det som jag sedan såg var det kärl som betecknas med brunnen och som kallas den trattformiga gången (*infundibulum*). Molnet eller ångan däremot som kom upp ur brunnen, var mjölksaften (*lymph*) som passerar igenom och pumpas ut därifrån, och mjölksaften var av två slag, nämligen en som var blandad med vitala substanser, vilken hör till de nyttiga mjölksafterna, och en annan som var blandad med de vattenaktiga substanserna i blodet (*serositatibus*), vilka hör till de exkrementartade mjölksafterna.

[3] Sedan fick jag se karaktären hos de andar som hör hemma i denna region, men bara de som var av en sämre sort. Jag såg också andarna själva, som springer hit och dit, fäster sig vid vem de än ser, lyssnar till allt, för vidare vad de hör och är misstänksamma, otåliga och rastlösa, vilket liknar mjölksaften (lymfan) som finns därinne och som förs fram och tillbaka. Det är deras resonering som förebildar dessa vätskor där. Men dessa andar hör till en mellansort.

[4] De däremot som föreställer de exkrementartade safterna där är de som drar ned andliga sanningar till det jordiska planet och där förorenar dem, såsom de, till exempel som, när de hör något beträffande den äktenskapliga kärleken, vänder det till promiskuitet och äktenskapsbrott. På det sättet drar de ned det som angår den äktenskapliga kärleken till dessa vämjeliga saker, och så vidare i allt övrigt. De framträder en bit fram till höger. De bra sorterna liknar dock de som beskrivs ovan i #4049.

120 AC 4051 Det finns samfund som är kopplade till den region i hjärnan som kallas näset (*isthmus*), och också sådana som är kopplade till de små fiberknutarna i hjärnan, som har ett körtelartat utseende. Från dessa löper fibrerna ut till olika funktioner. Det vill säga, dessa

fibrer verkar som ett i sitt ursprung i körtlarna, men där de till slut hamnar är de olika. Ett samhälle med de andar som dessa strukturer motsvarar presenterade sig för mig, och ja kan berätta följande:

Andarna trädde fram och tilltalade mig och sade att de var människor.

"Ni är inte den sortens människor som har en kropp, utan andar", fick jag lov att svara. "Så ni är också människor, eftersom allt i en ande strävar efter det som är mänskligt - inklusive en form som den hos en förkroppsligad person - eftersom anden är den inre människan. Och eftersom förståndighet och vishet är det som gör människor mänskliga, inte formen, så är goda andar och särskilt änglar mer mänskliga än människor som fortfarande har sina kroppar, eftersom de lever i ett vishetens ljus som är större än för dem som lever i kroppen."

[2] De sade sedan att de är många i samfundet men att den ene inte är den andre lik. Men eftersom det föreföll mig omöjligt, att ett samfund där alla var olika skulle kunna finnas i det andra livet, så talade jag med dem om den saken och så småningom förstod jag, att fastän de alla är olika så är de dock eniga beträffande ändamålet som är ett och detsamma för dem alla. De fortsatte med att säga att de av naturen alla agerar annorlunda och talar annorlunda än de andra, men önskar och tänker samma sak. Detta illustrerade de också med ett exempel: När någon i deras samfund säger om en ängel att han är den minste i himlen, så säger en annan att han är den störste, och en tredje att han varken är den minste eller den störste och så vidare med stora variationer. Trots detta utgör tankarna hos dem ett, nämligen att den som vill vara den minste är den störste, och att han av detta jämförelsevis är den störste, men att han varken är den minste eller den störste, eftersom han inte tänker på att vinna överlägsenhet över andra. Det är på samma sätt i allt annat. På så sätt har de en gemensam uppfattning om den grundläggande principen, men de verkar på olika sätt i de yttersta eller omkringliggande verksamheterna. De kom fram till mitt öra och sade att de är goda andar, och att deras sätt att tala är på det sättet. Jag har hört att ingen vet var de kommer ifrån och att de hör till de samfund som vandrar runt.

121 AC 4052 Dessutom är hjärnans motsvarighet med den Stora människan så här: Människor som är i det godas första principer relaterar till de delar av hjärnan som är dess början, som kallas körtlar eller barklika substanser. Men de som är i det sannas första principer är kopplade till de delar i hjärnan som löper ut från dessa första principerna och kallas fibrer. Det finns dock en skillnad. De som motsvarar höger sida av hjärnan är de som är i viljan för det goda, och därav i viljan för det sanna. Men de som motsvarar den vänstra delen av hjärnan är de som förstår vad som är gott och sant, och därför har en längtan efter dessa. Detta kommer sig av att de som i himlen finns till höger om Herren, är de som är i det goda på grund av viljan. Men de som finns till vänster om Herren, är de som är i det goda på grund av förståndet. De förra kallas himmelska, de senare andliga.

122 AC 4053 Ingen har ännu känt till att det finns motsvarigheter som ser ut på det sättet, så jag inser att när människor hör det kommer de att undra, eftersom de inte vet vad det inre eller det yttre jaget är; att det inre jaget finns i det andliga världen, och det yttre jaget, i den

fysiska världen; eller att det inre är det som lever i det yttre, flödar in i det och styr det. Men utifrån dessa fakta och de bevis som ges i #4044 kan man trots allt förstå att det äger rum ett inflöde och att det finns en motsvarighet. Att det är så känner man helt och hållet till i det andra livet, liksom tanken att ett fysiskt föremål helt enkelt är en representation av andliga företeelser som skapar och upprätthåller det fysiska föremålet, och att representationen i det naturliga överensstämmer med dess motsvarighet.

123 AC 4054 Hjärnan, liksom himlen, befinner sig i ändamålets rike som handlar om nyttiga verksamheter. Allt som flödar in från Herren har som mål att frälsa människosläktet. Det är detta ändamål som styr i himlen, och som ett resultat av detta styr detta ändamål också i hjärnan, ty hjärnan - där människans andesinne är - avser ändamålen i kroppen, nämligen att kroppen ska kunna betjäna själen, för att själen i sin tur ska kunna vara lycklig i all evighet. Å andra sidan finns det samfund som inte har någon nytta som ändamål än att enbart vara bland vänner, män och kvinnor, och att söka sitt nöje där. Så därför är de sådana som enbart ser till sin egen njutning och bara tänker på sig själva. Om de råkar bry sig om privata eller offentliga angelägenheter, är det med samma mål i sikte. Det finns idag flera grupper av dessa andar än man kan tro. Så snart de närmar sig börjar den atmosfär som de bär med sig att verka och kväva all önskan som andra kan ha för sanning eller godhet, och när den är utplånad känner de ett nöje som de delar med sina vänner.

[2] Dessa andar orsakar blockeringar i hjärnan och inger känslolöshet i sinnesfunktionerna. Många grupper av dessa andar har varit med mig, och en matthet, slöhet och avsaknad av känslor har låtit mig veta att de var närvarande. Några gånger har jag också talat med dem. De utgör en pest och ett fördärv, även om de medan de var i världen offentligt verkade vara goda, charmiga, artiga och smarta människor, eftersom de vet hur man använder skenet för att smyga sig in, särskilt när det gäller att vinna vänner. Vad det innebär att vara vän med en god människa, eller vad vänskap på en god grund är, vet de inte och vill inte veta. En sorglig lott väntar dem. De lever därefter i smuts och i en sådan känslolöshet, att knappast något mänskligt, med avseende på fattningsförmågan, finns kvar hos dem, ty ändamålet utgör människan, och sådant som ändamålet är sådan är människan, och ett sådant mänskligt har hon följaktligen efter döden.